

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

OSHO

Conspirația Dumnezeu

De la superstiție la supraconștiință

OSHO

Traducere:
Larisa ANDREI

EDITURA MIX
CRISTIAN 2017

Culegere: Larisa Andrei
Tehnoredactare: Florin Druțu
Corectură text: Tudor Chirilă
Concept grafic/ Design: Ciprian Burcovschi
Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare, cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

Conspirația Dumnezeu : de la superstiție la supraconștiință /
Osho ; trad.: Larisa Andrei. - Cristian : Mix, 2017

ISBN 978-606-8460-51-2

I. Andrei, Larisa (trad.)

2

Copyright © 1989, 2009 OSHO International Foundation, Switzerland.
Pentru mai multe informații vizitați www.osho.com/copyrights.

Titlul original: *The God Conspiracy: The Path from Superstition to Super Consciousness*

Această carte cuprinde transcrierea seriei de discursuri cunoscute sub numele de *Dumnezeu a murit – Zen este singurul adevăr viu*, ținute în public de Osho. Toate discursurile lui Osho au fost publicate integral sub formă de carte tipărită, dar sunt disponibile și sub formă înregistrată audio. Înregistrările audio și arhiva completă a textelor pot fi găsite în Biblioteca Osho la www.osho.com/library.

OSHO este o marcă înregistrată a Osho International Foundation. Pentru mai multe informații vizitați www.osho.com/trademark.

Romanian translation: Copyright © 2017 Editura Mix.

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Mix.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro sau contactați-ne la:

tel.: 0720 499 494; fax: 0268 257 811

e-mail: contact@edituramix.ro

CUPRINS

Prefață.....1

CAPITOLUL 1

Dumnezeu a murit și omul este liber... să facă ce? 29

Dumnezeu chiar a murit?

Poate omul să trăiască fără Dumnezeu?

Ce se va întâmpla cu tot ce depinde de conceptul de Dumnezeu?

Iar acum *sutra*: La prima lor întâlnire, Seigen l-a întrebat pe Sekito:

„De unde vii?”

Este Dumnezeu atotputernic simpla expresie a dorinței omenești de putere?

Și acum... meditația

CAPITOLUL 2

Dumnezeu este o insultă la adresa omului..... 81

Cine a creat acest univers?

Ar mai avea rost rugăciunea de n-ar fi Dumnezeu?

Iar acum *sutra*: Când Sekito a primit preceptele de la maestrul său,

Seigen

„Anticrist, Friedrich Nietzsche”

Meditația

CAPITOLUL 3

Dumnezeu este ca ziua de mâine..... 125

Suferința profundă de a te simți străin este în strânsă legătură cu religia orientată către Dumnezeu

Este monoteismul un pas necesar în evoluția omului?

Dumnezeu este singura speranță și ținta tuturor așteptărilor

Iar acum *sutra*: Sekito a spus: „Inteligența nu provine de nicăieri.”

Toți au capacitatea

Acum, meditația

CAPITOLUL 4

Dumnezeu este o minciună 161

Este același lucru să numești existența inteligență și iubire sau să o numești Dumnezeu?

Obiceiul minții de a transforma misterul în superstiție

Existența nu se conformează dicționarelor voastre

Acum *sutra*: Ce este eliberarea?

„Nu sunt un om, sunt dinamită.”

Iar acum, meditația

CAPITOLUL 5

Dumnezeu este nesiguranța voastră..... 203

Diferența dintre religiile orientate către Dumnezeu și religiile fără Dumnezeu

Nimic – doar tu însuși

Sutra: Cunoașterea unui mare înțelept indian a fost intim comunicată din India în China

Nietzsche a uitat că Dumnezeu a murit

Acum, meditația: păstrați liniștea...

CAPITOLUL 6

Dumnezeu este primul păcătos 253

Dumnezeu nu este opusul răului, ci al naturalului

Se pare că ideea de Dumnezeu se naște din sentimentul că există ceva mai mare decât noi

Sutra: Atât cauza, cât și efectul derivă în mod necesar din marea realitate

Meditația: păstrați liniștea...

CAPITOLUL 7

Dumnezeu este afacerea preoților 345

De ce refuzăm cu înverșunare să gândim singuri?

Cine l-a inventat pe Dumnezeu?

Realizați că un sclav este mai liber decât stăpânul lui?

Sutra: Ma Tzu a întrebat: „Ce faci acum?”

Treimea lui Nietzsche – bucuria, curajul și dragostea de viață

Acum, meditația

Despre autor..... 345

Centrul internațional de meditație Osho..... 347

mort, nu are cum să fie viu, nu poate să respire. Nu, resping ideea unui asemenea Dumnezeu, fiindcă dacă Dumnezeu este mort, atunci întregul univers este mort.

Dumnezeirea este o dimensiune cu totul diferită. Înfrunzirea copacului, înflorirea trandafirului, zborul păsării – toate acestea fac parte din ea. Dumnezeu nu este separat de univers. El este însuși sufletul universului. Universul vibrează, pulsează și respiră prin dumnezeire.

Deci nu sunt ateu. Dar nu sunt nici teist.

CAPITOLUL 1

Dumnezeu a murit și omul este liber... să facă ce?

Responsabilitatea îi aparține celui care are libertatea de a acționa. Fie există Dumnezeu, fie libertatea; ambele nu pot exista. Aceasta este implicația de bază a afirmației lui Friedrich Nietzsche: „Dumnezeu a murit și omul este liber.”

*La prima lor întâlnire, Seigen l-a întrebat pe Sekito:
„De unde vii?” Și Sekito i-a răspuns: „Vin de la Sokei.”
Seigen s-a oprit o clipă și l-a întrebat: „Acolo ai găsit?”
Sekito i-a răspuns: „Nu, nu numai că nu era acolo,
dar nu era nici în Ținutul de Vest.”
Seigen l-a întrebat: „Ai fost și în Ținutul de Vest?”
Iar Sekito i-a răspuns: „Dacă aș fi fost, aș fi găsit.”
Seigen a spus: „Nu te opri, continuă.”
Sekito i-a răspuns: „Vorbește și tu. De ce îmi ceri numai
mie să vorbesc?”
Seigen a spus: „Nu este o problemă pentru mine să-ți răs-
pund, dar nimeni nu ar fi de acord cu ce spun.”
Și a continuat: „Cât ai fost la Sokei, ce ai dobândit?”
Sekito a răspuns: „Încă dinainte să mă duc la Sokei nu-mi
lipsea nimic.”*

Apoi Sekito a întrebat: „Când erai la Sokei, te cunoșteai pe tine?”

Seigen i-a răspuns: „Dar tu? Mă cunoști acum?”

Sekito i-a răspuns: „Da, te cunosc. Cum aș putea să te cunosc mai bine?”

El a continuat: „Osho, cât timp ai stat aici după ce ai plecat de la Sokei?”

Seigen a răspuns: „Nu știu asta. Dar tu când ai plecat de la Sokei?”

Sekito a spus: „Nu vin de la Sokei.”

Seigen a spus: „Bine, atunci știi de unde vii.”

Sekito a spus: „Osho, tu ești mare, nu-ți irosi timpul.”

Prieteni, începem astăzi o nouă serie de discursuri: Dumnezeu a murit, acum Zen este singurul adevăr viu. Această serie îi este dedicată lui Friedrich Nietzsche, primul om din istorie care a declarat că „Dumnezeu a murit și omul este liber.”

Este o afirmație șocantă, iar implicațiile ei sunt multiple. Întâi aș vrea să vorbesc despre această afirmație a lui Nietzsche.

Toate religiile afirmă că Dumnezeu a creat lumea și, de asemenea, pe om. Dar dacă sunteți creați de cineva, atunci sunteți doar niște păpuși, nu aveți suflet. Dacă v-a făcut cineva, acela poate să vă și desfacă în orice moment. Nu v-a întrebat când v-a făcut, nu o să vă întrebe nici când v-ar desface.

Dumnezeu este cel mai mare dictator, dacă acceptați ficțiunea că El a creat lumea și pe om. Dacă Dumnezeu este o realitate, atunci omul este doar un sclav, o păpușă. Sforile sunt în mâinile lui Dumnezeu, adică însăși viața voastră. Nu se pune problema iluminării. Nu se pune problema devenirii cuiva asemeni lui Gautama Buddha, pentru că nu există nicio libertate. Dumnezeu trage sforile și voi dansați. Trage alte sfori și plângeți. Trage alte sfori și faceți crime, vă sinucideți, porniți războaie. Sunteți doar niște păpuși și El este păpușarul.

Nu se pune problema păcatului și a virtuții, nu se pune problema să existe sfinți și păcătoși. Nimic nu este bun sau rău, din cauză că voi sunteți doar niște păpuși. O păpușă nu poate fi responsabilă pentru acțiunile sale. Responsabilitatea aparține celui care are libertatea de a acționa. Fie există Dumnezeu, fie libertatea; ambele nu pot exista. Aceasta este implicația de bază a afirmației lui Friedrich Nietzsche: „Dumnezeu a murit și omul este liber.”

Niciun teolog, niciun fondator de religie nu s-a gândit la acest aspect, anume că dacă omul acceptă ideea că Dumnezeu este Creatorul, atunci îi este distrusă întreaga demnitate a conștiinței, a libertății și a iubirii. I se ia responsabilitatea, i se ia libertatea. Întreaga existență a omului se reduce la capriciul unui tip ciudat, numit Dumnezeu.

Dar afirmația lui Nietzsche are neajunsul că nu reprezintă decât o față a monedei. Nietzsche are perfectă dreptate, dar numai în ceea ce privește un anumit aspect. A făcut o afirmație extrem de importantă, plină de semnificație, dar a uitat un lucru – și era inerent să se întâmple așa, din cauză că afirmația lui se bazează pe rațiune, pe logică, pe intelect. Nu se bazează pe meditație.

Omul este liber – să facă ce? Dacă Dumnezeu nu există și omul este liber, rezultă că poate acum să facă orice, bun sau rău. Nu-l judecă nimeni, nu-l iartă nimeni. Libertatea lui este mai degrabă dispreț față de reguli.

Intervine acum cealaltă latură. Îl îndepărtezi pe Dumnezeu și-l lași pe om complet gol. Desigur, declari că este liber, dar în ce scop este liber? Ce posibilități are să-și folosească libertatea în mod responsabil și creator? Cum eviți ca libertatea astfel câștigată să nu se reducă la simplul dispreț față de reguli?

Friedrich Nietzsche nu știa nimic despre meditație: aceasta este cealaltă față a monedei. Omul este liber, dar libertatea lui nu poate deveni bucurie și binecuvântare

decât dacă își are rădăcinile în meditație. Îl îndepărtezi pe Dumnezeu – absolut în regulă, tipul este cel mai mare pericol pentru libertatea umană – dar oferă-i omului un țel, oferă-i semnificație, oferă-i creativitate, oferă-i receptivitate, oferă-i o cale care duce către existența eternă. Zen este cealaltă față a monedei.

Zen nu are niciun Dumnezeu, în aceasta constă frumusețea lui. Dar, neavând un Dumnezeu, este tulburătoare transformare a conștiinței, este calea de elevare a ființei umane dincolo de nivelul la care mai poate să comită răul. Nu pentru că urmează o poruncă exterioară, ci pentru că ființa sa interioară s-a rafinat atât de mult încât nu mai poate face nimic rău. Odată centrat în ființă, odată ce omul conștientizează că este una cu cosmosul – iar cosmosul nu este creat, ci a existat dintotdeauna și va exista în eternitate – odată ce și-a cunoscut ființa luminoasă dinlăuntrul său, pe Gautama Buddha ascuns în interiorul ființei, este imposibil ca el să mai facă ceva greșit, îi este cu neputință să facă răul, să comită vreun păcat.

Pe la sfârșitul vieții, Friedrich Nietzsche a înnebunit. A fost dus la spital, la azilul de nebuni. Cum i s-a putut întâmpla asta unui asemenea gigant? El a spus: „Dumnezeu a murit.” Dar este o concluzie negativă. După ce a ajuns la ea, a rămas complet gol, a dobândit o libertate fără semnificație. Nu era pic de bucurie în ea, fiindcă era doar eliberarea de Dumnezeu, nu și pentru ceva. Libertatea are două laturi: liber de ceva și pentru ceva. Partea aceasta i-a lipsit lui Nietzsche, fapt care l-a condus la nebunie.

Golul îi înnebunește întotdeauna pe oameni. Omul are nevoie de un temei, are nevoie de ceva în care să se centreze. Trebuie să stabilească anumite relații cu existența. Moartea lui Dumnezeu întrerupe toate relațiile cu existența. Moartea lui Dumnezeu îl lasă pe om fără rădăcini. Un copac nu poate să trăiască fără rădăcini.

Dumnezeu era non-existențial, dar funcționa ca o bună consolare. Le făcea bine oamenilor, chiar dacă era o minciună. Nu conta că era o minciună; fiind repetată de mii și milioane de ori timp de milenii, a devenit un adevăr incontestabil. Dumnezeu reprezenta o consolare oferită omului în fața fricii, a spaimei teribile, cu toate că era doar o minciună. Și minciunile pot avea efect consolator, de fapt sunt chiar mai dulci ca adevărul.

Se spune că Gautama Buddha ar fi afirmat: „Adevărul este amar la început și dulce la sfârșit. Minciunile sunt dulci la început și amare la sfârșit” – când sunt demascate. Atunci se revarsă amărăciunea, amărăciunea teribilă de a fi fost înșelat chiar de părinții tăi, de profesori, de preoți, de toți așa-numiții lideri. Ai fost mințit fără încetare. Din frustrarea care apare, se naște o imensă neîncredere în indiferent cine. „Nimeni nu merită încredere...” Se creează un mare gol.

Prin urmare, Nietzsche nu a fost nebun în ultima parte a vieții, ci a suportat concluzia inevitabilă a unei abordări negative. Intelectul nu poate fi altfel decât negativ. El poate să argumenteze, să critice, să fie sarcastic, dar nu îi poate oferi omului niciun fel de hrană. Nietzsche l-a pierdut pe Dumnezeu și orice consolare. A devenit liber să-și piardă mințile.

Lucrul acesta nu i s-a întâmplat numai lui, deci nu se poate spune că a fost un accident. Mulți giganti ai spiritului au sfârșit în aziluri de nebuni ori s-au sinucis, fiindcă nimeni nu poate trăi în întunericul negativității. Omul are nevoie de lumină și pozitivitate, de experiența afirmativă a adevărului. Nietzsche a stins lumina și a creat un gol în el însuși și în mulți alții care l-au urmat.

Dacă simțiți un gol profund înlăuntrul vostru, dacă lipsa de semnificație a vieții vă apasă, este din cauza lui Friedrich Nietzsche. O întreagă filozofie s-a născut în Occident: Nietzsche este fondatorul acestei abordări negative a vieții.

Soren Kierkegaard, Jean-Paul Sartre, Marcel⁶, Jaspers⁷ și Martin Heidegger – toți titanii gândirii filozofice din prima jumătate a secolului⁸ – au vorbit despre lipsa de sens a vieții, angoasă, suferință, anxietate, frică și durere sufletească. În Occident, această filozofie s-a numit existențialism. Nu este existențialism, ci exact contrariul: este non-existențialism pur. Distruge tot ce consolează ființa umană.

Sunt de acord cu distrugerea, fiindcă ceea ce îl consola pe om era doar o minciună. Dumnezeu, rai, iad – toate acestea erau ficțiuni create ca să-i ofere omului consolare. Este bine că au fost distruse, dar după aceea omul a rămas într-un gol absolut. Din acel gol, s-a născut existențialismul și discursul despre lipsa de sens a vieții: „Viața nu are sens.” Existențialismul vorbește despre lipsa de sens absolută. „Sunteți doar un accident. Existenței nu-i pasă câtuși de puțin de voi, dacă sunteți sau nu.” Unde mai pui că acești oameni și-au numit filozofia existențialism. Trebuiau să o numească accidentalism. Nimeni nu este cu adevărat necesar; există doar printr-un accident; s-a ivit deodată, undeva la periferie. Dumnezeu v-a făcut păpuși, iar filozofii de la Nietzsche la Jean-Paul Sartre v-au făcut accidentali.

Omul are o nevoie stringentă să fie conectat la existență. Are nevoie de rădăcini în existență, fiindcă numai atunci când rădăcinile lui sunt bine înfipite în pământ, spiritul poate înflori în starea de *buddha*. Numai atunci ființa umană se deschide în milioane de flori și viața ei încetează să mai fie lipsită de sens.

⁶ Gabriel Marcel (1889-1973), filozof, dramaturg, critic, muzician și teatrolog francez, exponent al existențialismului, ale cărui reflecții pun în evidență distincția subtilă dintre Existență și Obiectivitate. (n.tr.)

⁷ Karl Theodor Jaspers (1883-1969), filozof și psihiatru german, care a exercitat o influență majoră asupra teologiei, psihiatriei și filozofiei moderne. Existența, în accepțiunea lui Jaspers, desemnează o experiență a individului conștient de prezența ei, în confruntarea cu suferința, conflictul, vina, șansa sau moartea. (n.tr.)

⁸ Secolului al XX-lea. (n.tr.)

Numai atunci viața omului devine tulburătoare înflorire, este plină de semnificație, beatifică – o celebrare.

Dar concluzia așa-zişilor existențialiști a fost că omul nu este deloc necesar, viața lui nu are niciun rost, nicio semnificație. Existența nu are nevoie de voi!

De aceea aș vrea să completez lucrarea lui Friedrich Nietzsche; așa cum este, este incompletă. Va conduce întreaga umanitate la nebunie – nu doar Friedrich Nietzsche a înnebunit, ci întreaga umanitate va înnebuni. Fără Dumnezeu, cu siguranță sunteți liberi, dar liberi să faceți ce? Rămâneți cu două mâini goale. Și înainte erați cu mâinile goale, desigur, pentru că ce duceți voi în mâini erau numai minciuni. Acum, în schimb, sunteți perfecți conștienți că nu aveți nimic și nici unde să vă duceți.

Am auzit o anecdotă despre un teist faimos. A murit și, înainte de a fi pus în coșciug, soția l-a îmbrăcat cu hainele cele mai bune, i-a pus cei mai buni pantofi, cea mai bună cravată, toate cumpărate cu cele mai mari prețuri posibile. Voia să-i ofere soțului ei cea mai bună despărțire și, de aceea, l-a îmbrăcat așa cum nu fusese îmbrăcat niciodată în timpul vieții.

Au venit prietenii și vecinii să-l vadă și atunci o femeie a spus: „Vai, cât e de gătit și nu are unde se duce!”

Aceasta este situația cu oricare filozofie negativă: lasă umanitatea bine îmbrăcată, gata să iasă, păcat însă că nu are unde! O asemenea situație duce la nebunie.

Friedrich Nietzsche nu a ajuns nebun din întâmplare. A fost rezultatul firesc al filozofiei sale negative. Iată de ce am numit această serie de prelegeri *Dumnezeu a murit, acum Zen este singurul adevăr viu*.

Sunt întru totul de acord cu Friedrich Nietzsche în ceea ce-l privește pe Dumnezeu, dar aș vrea să completez afirmația lui. Există o parte pe care el a omis-o, pentru că nu era o ființă trezită. Nu atinsese iluminarea.

Nici Gautama Buddha, nici Mahavira nu au avut un Dumnezeu, dar niciunul dintre ei nu a înnebunit. Toți maeștrii Zen, toți marii maeștri Tao – Lao Tzu, Chuang Tzu, Lieh Tzu – nu au avut un Dumnezeu, cu toate acestea niciunul nu a înnebunit. Nu au avut nici rai, nici iad. Care este diferența între aceștia și Friedrich Nietzsche? De ce nu a înnebunit Gautama Buddha?

Și nu este vorba doar de Gautama Buddha. Timp de douăzeci și cinci de secole, sute de oameni au atins iluminarea, fără să fi vorbit deloc de Dumnezeu. Nu au spus nici măcar că nu există, fiindcă nu avea importanță. Nu erau ateii. Nici eu nu sunt ateu; nu sunt nici teist. Dumnezeu pur și simplu nu este, prin urmare nu se pune problema teismului sau ateismului.

Dar nu sunt nebun. Îmi sunteți martori. Nu s-a creat niciun gol în mine, dimpotrivă, prin faptul că Dumnezeu nu există, am câștigat demnitatea libertății individuale – a libertății de a deveni un *buddha*. Acesta este ultimul scop al libertății. Dacă libertatea nu se transformă în înflorirea conștiinței, dacă experiența libertății nu vă conduce către eternitate, dacă prin dobândirea libertății nu vă întoarceți la rădăcinile ființei voastre, la legătura cu cosmosul și cu existența, în mod inevitabil veți înnebuni. Viața voastră nu va avea niciun sens. Nu contează ce faceți.

Potrivit așa-zișilor existențialiști influențați de Friedrich Nietzsche, fondatorul acestei filozofii⁹, existența este complet lipsită de inteligență. Aceștia l-au înlăturat pe Dumnezeu, așa că s-au gândit – și aplicând rigurile logicii, pare perfect adevărat – că dacă Dumnezeu nu există, atunci și existența este moartă,

⁹ Fondatorul existențialismului este Soren Kierkegaard (1813-1855), filozof, scriitor și teolog danez. El a dezvoltat o filozofie a alegerii și a disperării, în centrul căreia se află omul, lăsat singur în haosul existenței, trăind dilema „ori, ori” (*Enten – Eller*). Concepțiile lui filozofice au influențat într-adevăr, un secol mai târziu, scrierile reprezentanților filozofiei existențiale, enumerați de Osho, dar nu era cronologic și geografic posibil ca Friedrich Nietzsche (1848-1900) să fi exercitat o influență asupra gândirii lui Soren Kierkegaard. (n.tr.)

fără inteligență. Dumnezeu fusese viața, Dumnezeu fusese conștiința. Dumnezeu fusese rostul ființei, sarea lumii. Dacă Dumnezeu nu mai există, atunci existența rămâne fără suflet, devine un produs secundar al materiei. Când omul moare, totul moare, nu mai rămâne nimic în urma lui.

Nu se mai pune problema binelui și-a răului. Existenței îi este complet indiferent ce face omul, nu-i pasă de el. Dumnezeu fusese interesat de om, dar El a fost înlăturat și s-a creat o situație foarte stranie. Omul nu mai are nicio relație cu existența. Existenței nu-i pasă ce face omul, *nu are cum* să-i pese, din motivul foarte simplu că nu este înzestrată cu conștiință. Universul nu mai este inteligent, este materie moartă, exact ca și omul. Iar viața pe care omul o cunoaște este doar un produs secundar al acestei materii.

Produsul secundar dispare imediat ce elementele care l-au creat se separă. De exemplu, sunt unele religii care afirmă că omul este creat din cinci elemente: pământ, aer, foc, apă și eter. Cât timp cele cinci elemente sunt împreună, viața există sub forma unui produs secundar al elementelor respective. Când cele cinci elemente se separă, odată cu fenomenul morții, viața dispare.

Ca să fie și mai clar pentru voi... la început, când ați învățat să mergeți pe bicicletă, ați căzut de multe ori. Și eu am învățat să merg pe bicicletă, dar fără să cad, pentru că i-am studiat mult pe cei care învățau și am văzut de ce cădeau. Cădeau fiindcă nu aveau încredere în ei. Îți trebuie un echilibru foarte bun ca să poți merge pe două roți, și numai un pic dacă ai ezitat... Este la fel ca mersul pe sfoară. Dacă eziți chiar și o fracțiune de secundă, cele două roți nu te mai pot susține. Ele te susțin numai dacă menții echilibrul și o anumită viteză, iar cel care abia învață să meargă pe bicicletă, de obicei merge foarte încet. Este la muntea cocoșului că dacă nu știi să mergi pe bicicletă, nu poți să pedalezi cu viteză.

Îi urmăream pe prietenii mei cum învățau și ei mă tot întrebau: „De ce nu încerci și tu?”